Balogh Z. Arthur

Idegenek

Meglepően hasonlítottak egymásra. Első látásra csak egy jó megfigyelő fedezhette fel a nyilvánvaló fizikai és korkülönbséget.

Mind az öten óriások voltak. Fejük hosszúkás, mint a spanyol festményeken, és a haj hiánya nyilvánvalóvá tette tökéletesen ovális formáját. Kiguvadó szemük nagyságával ellentétben különösen apró fülek simultak fejükhöz. Csak a szemek körül volt egy a kortól függő különbség.

A legidősebb szeme mélyen ülő és karikás volt. A szemgolyók nem dülledtek ki és körülöttük számtalan finom hajszálvékony ránc húzódott.

Kint sárga napfény árasztotta el a hatalmas, örökké virágos parkban a Központi Adminisztráció épületeit.

A tiltott bolygón nem léteztek felhők. Nem volt látható évszakváltozás sem, és a világűrből a megközelítő folyosók tiltva voltak. Egyedül csak számukra volt nyitva a Galaxis felé.

– Értsük meg „Kettő", nem azért jöttünk össze, hogy helyi problémákkal foglalkozzunk. Dönteni kell, ami Szolt illeti.

– Tudom jól. – „Kettő" jól szemügyre vette a legidősebbet. – Miért nincs velünk „Öt"? Véleménye…

– Sajnálom – szakította félbe „Egy". – A program szerint felfedezőúton van az Androméda felé. A folyosók bizonytalanok, mondhatnánk úgy is, hogy nem léteznek! Úgy gondolom, hogy missziója tovább tart majd, mint elképzeltük.

A kielégítő válaszra „Kettő" biccentett és „Három" felé fordult, aki hátat fordítva a parkot nézte, ahol egy állat egy kisebb után szaladt.

– Rhipicephalus támad egy vadkutyát – motyogta önmagának.

– Mindig érzékeny marad – jegyezte meg „Hat", és leült egy karosszékbe, ami rögtön magához ölelte formáihoz idomulva.

– Várjuk a beszámolót „Három"!

„Egy" is leült, bezárva a kört a mozdulatlan „Néggyel". A megszólított állva maradt és lassan megfordult.

– Azt szeretnénk tudni több ezeréves megfigyelés és analizálás után, hogy lehetséges-e kapcsolatot teremteni velük? – Tekintete végigsiklott a többieken mintha véleményükre várna. – Válaszom egyszerű: Nem. Kétségtelenül nem! Létezésünket nem tárhatjuk fel, és fogalmam sincs, hogy ez mikor lesz lehetséges. 500 vagy 5000 év múlva? Vagy soha? Nem tudhatjuk. – Néhány pillanatig elhallgatott, hogy gondolatait összeszedje.

– Különböző okokból, ezek csodálatos emberek. Például, évezredeken keresztül mérsékelt volt a fejlődésük. Amikor úgy találtuk, hosszú gyakorlatunk alapján, hogy ideje lesz megismerni egy monoteista vallást, ellentétben más lényekkel, az eredmény kiábrándító volt. Szellemi téren mozdulatlanok voltak. El kell ismerni, hogy bolygójukat akaratuk ellenére ismerték meg! A valóság tényleg a hatalom és a hivatalos teóriák ellenére győzött. Néhány forradalmár kijelentette, hogy „a Föld gömbölyű", és ez a megállapítás az igazság kényszere alatt eltemette a régi vallásokhoz kötött ideákat, s így elveszítették feltételezett központi helyüket a világegyetemben.

„Jóval a monoteista vallások előtt egy kicsi néptörzs, hellénnek hívták őket, megvetette minden ismeret alapját, ami az emberiség hasznára vált, megteremtve a materialista és idealista filozófiát. Egy időben ezekkel a szellemi teremtőkkel. hála az íróknak, megszületett a tragédia, amíg más művészek biztosították a szobrászat és építészet soha olyan méretű, tiszta szépségű kibontakozását.

„Ez a törzs eltűnt a szüntelen testvérháborúk tüzében, mert a különböző fajok, népek, törzsek, évezredeken keresztül azzal töltötték életüket, hogy egymást kölcsönösen leigázzák és megsemmisítsék, mint napjainkban is! Ezt a folyamatot alázattal ma is úgy hívják, hogy Történelem! Hercegek, királyok és császárok elfoglaltsága a vadászaton kívül az volt, hogy szövetkeztek, összevesztek és háborúskodtak a dicsőség és isteneik nevében. A valóságban csak saját hírnevükre és halhatatlanságukra gondoltak.

„Századokon keresztül a lakosság általános gazdasági és szellemi élete nem mozdult egy bizonyos szintről. Időszámításuk szerint, ami magában már egy képtelenség, a XV. században egy félszigeten, egy másik törzsekre szakadt nép, amit most olaszoknak hívnak, váratlanul megnyilatkozott, mint előtte a görögök. Festők, szobrászok, katedrális- és kastélyépítészek hagytak maguk mögött a jövő számára múlhatatlan műveket. Zsenialitásuk épp olyan hirtelen tűnt el, mint megjelenésük. Néhány századdal később ugyan ezek az olasz törzsek más germán törzsekkel megújították a zenét. Csodálatos művek maradtak fenn minden hangszeren egész Európában a huszadik századig.

– Nagyon lassú fejlődés – jegyezte meg „Egy".

– Pontosan, és ez a lassú fejlődés, amiért kutatóink egyedülállónak találják őket! Évezredeken keresztül, egymástól távoli időszakban, három periódusuk volt: háromszáz év, mialatt megteremtették az ismert művészetek minden ágát és a tudományok bázisát. Egy titokzatos, ugrásszerű haladás. Ne felejtsük el, hogy évezredeken keresztül a technikai fejlődés mozdulatlan volt! A lovat használták, mint közlekedési eszközt, a tüzet,

mint energia és világítás, és nem olyan régen még egy maroknyi művész, gondolkodó és alkotón kívül, a lakosság tudatlan volt.

„Meg kell még jegyeznem, hogy más népek és fajok, más földrészeken a görögöktől különböző kultúrákat alkottak. Mint általában minden civilizáció, kizárólag az alkotó népekhez alkalmazkodott. Az ázsiai földrészen a kínai és hindu műveltség egy időben az egyiptomiakkal Észak-Afrikában, és később más kultúrák az amerikai földrészen…

– A mi hatásunk alatt, ha nem tévedek – vágott közbe „Négy".

– Igaza van. Mint mindenütt a világegyetemben – fordult társához „Három". – Meg kell jegyezni azt is, hogy a görög kivételével minden más kultúra kiszáradt. Egyesek csodálatos építményeket, amíg mások megcsontosodott vallásokat hagytak évezredek előtti formában. Kizárólag csak a görög kultúra hívei, akiket európainak hívnak, érkeztek egy olyan technológiai színvonalra, ami megengedheti számukra, hogy kapcsolatba lépjenek velünk.

„Rendkívülinek találjuk őket, mert lassan fejlődtek. Mozdulatlanság, amit váratlan ugrások emelnek egyenlőtlen színvonalra. Összehasonlítva különböző fajokkal, látjuk, hogy miért rendkívüliek. Gondoljunk arra, hogy alig száz évvel ezelőtt még nem ismerték az elektromosságot, sem a repülést és fogalmuk sem volt arról, hogy a Galaxis nem az egész mindenség! Csak száz évre volt szükségük, hogy egy majdnem zéró technikából a világűrbe menjenek! Villámgyors haladás, nem gondolják? Nincs más, erre hasonló példánk az egész mindenségben, egy ilyen mély változásra, ilyen hosszú mozdulatlanság után.

*

A teliholdat nézte a csillagos égen. A terasz, mint egy hajóorr, a mélység fölött volt és hirtelen ért véget, minden látható korlát nélkül. Ő tudta, egy láthatatlan energiafal akadályozza, hogy leessenek.

– Nézd „Angyal kettő" felkelését.

Asszonya lassan közeledett. Érezte, hogy „Három" szelleme gyengéden beburkolja gondolataiba furakodva, majd visszahúzódik végtelen finomsággal. Nyugaton a második kicsi hold lassan jött fel az éjszaka ködéből, légkőrtől eltorzult kis narancs.

– Miért nevezik „Angyal kettőnek"? – kérdezte az asszony.

– Nem tudom. Mindig így hívták.

A nő kezét fogta és elgondolkozva simogatta a vékony ujjakat.

– Mire gondolsz?

Mindig szerette tapintatát, mert soha nem próbált a gondolataiban olvasni.

– A földiekre.

– Megmutatnád a csillagjukat?

– Képtelenség. A Galaxis másik oldalán vannak. Több mint ötvenezer fényév. Nézz a középpont felé. A másik oldalon rejtőzködik csillagjuk, más millió csillag között.

– Felveszitek a kapcsolatot?

– Nem hiszem. Túl korai. Kímélni kell őket egy katasztrófától.

– Elviszel majd egyszer megnézni egyik városukat?

– Miért ne? Igen.

*

– Majdnem megoldhatatlan problémáik vannak. Évezredes problémák, amiről láthatólag nem vesznek tudomást.

Újra együtt voltak, de most „Három" ülve zárta be a kört, egy kis mosollyal az ajkán.

– Úgy gondolom, hogy nélkülözhetetlen társammal meglátogatjuk a Földet. Látni szeretné.

– Valóban annyira érdekesek? – „Egy" érdeklődéssel nézte.

Tétovázott a válasszal.

– Igen is, nem is. Idegenek. Más eredetből származnak, de a fejlődés hatására később hozzánk hasonlóvá válnak majd. Lényeges különbségek vannak a Galaxis lakói között, ők, szorosan kötődnek a vonzóerőhöz és központi égitestük sugárzásaihoz. Társam még soha nem látogatott meg egy másik bolygót, és el kell ismerni, hogy varázslatos, még ha felületesen nézzük is.

– És a problémák, amiket tegnap hozott fel? – türelmetlenkedett „Öt".

– Vallások, hitek az évezredes hátrányuk – válaszolta „Három" rövid gondolkodás után. – Nem beszélve a kollektív és egyéni különbségekről a fajon belül, amit elnehezít a nemzet fogalma, egy történelmi és kulturális valóság, amit a különböző nyelvek létezése húz alá.

– Ez sok – összegezte „Kettő".

– Így van, ez sok. A vallások, amiben hisznek. Mindenki hisz valamiben, egyetlen Istenben, egy felsőbbrendű lényben, de különböző elnevezések alatt. Minden egyedülálló Isten egy fajhoz, egy nemzethez vagy egy közösséghez tartozik. Ennek eredménye, hogy képesek egymást öldökölni ugyanannak az Istennek a dicsőségéért! Isten, akit sajnos mindig másnak látnak! Mások több istenben hisznek, ami nem akadályozza meg őket abban, hogy éppen olyan kegyetlenek és türelmetlenek legyenek, mint a többiek.

– Akkor nem eléggé intelligensek, primitívek maradtak.

– Természetesen primitívek! A lakosság, a több milliárd egyén, különböző gazdasági és kulturális színvonalon és egy bizonyos technikai

nívón van. Egy részük használja a villamosságot, rádiót, televíziót, vannak számítógépeik, repülőn utaznak, háztartási gépeket használnak, primitív gépeket anélkül, hogy értenék az avantgárd technika fejlődését, egy nagyon szűk elit réteg kivételével. Ez az elit, aki mindent feltalált! A lakosság legnagyobb részének semmije nincs. Nem vettek részt a feltalálás közös munkájában. Élnek a piszokban és tudatlanságban, megpróbálva a többiekhez akaszkodni segélyt kéregetve. Teoretikus mozgalmak vannak. Ellentétes érzelmek között hánykolódnak. Napjainkban a humanizmus a divat, a béke, a béke minden áron, a segély általánosítása, miközben folytatják a fegyverkezést, mert a faji és nemzeti ellentétek arra kényszerítik őket, hogy ne engedjék be a semmit nem termelőket, mert csak eltartásra vágynak. Alig száz évvel azelőtt a divat az volt, hogy más, ismeretlen földrészeket és lakosságot fedezzenek fel, akiknek semmi kapcsolatuk nem volt a civilizációval. Egyetlen céljuk a hódítás volt, birodalmukat nagyobbítani, és gyarmatosítás elnevezés alatt büszkén vitték magukkal vallásaikat, szokásaikat, kultúrájukat és technikájukat. Ebből látható a teóriák hatása, az ellentmondó ideák öröklődnek nemzedékről, nemzedékre. Csodálatos képességük van lebecsmérelni, amit imádtak.

„ Az egyetlen újdonság, hogy egy idő óta az általános gazdasági helyzet a különböző nemzeteket összeállásra kényszeríti annak ellenére, hogy a legnagyobb nehézségekkel küzdenek, hogy eltüntessék a vélt és valódi különbségeket. A nagy nemzetek feletti szövetségek a helyi sovinizmusok helyét foglalják el, ahol mindenki, mindenki ellensége volt.

– Pontosan hol tartanak technikai téren? – kérdezte „Egy”.

– Az első repülőgép alig száz éve valósított meg néhány méteres ugrást, mint már mondtam egyszer. Ma, rakétákat küldenek bolygórendszerük felfedezésére. Néhány évtizede úgy képzelték, hogy a Galaxis az egész világegyetem. Ma megpróbálják a világegyetem életkorát kiszámítani, hatezer évvel egy isteni keletkezés ellenére, és az új teória, az ősrobbanás megszületése után. Sokkal reálisabb elképzelés, de mindig feltételezi a teremtő alkotását. Istenről nem beszélve feltételezik, hogy a világegyetem semmiből lett, egy elsődleges pillanatból. Pillanatnyilag az idő kérdésén torpantak meg. Majd elképzelhetetlen távlatok nyílnak meg előttük, amikor megértik majd az idő paradoxonját. De ez még nem aktuális.

„Három” a körmét nézte, mintha ott találna választ a kérdésekre. „Mindebből azt a következtetést szűrhetjük le, hogy a mi civilizációnk számukra teljesen érthetetlen. Köztük és köztünk a kulturális színvonal teljesen különböző. A fejlődés mérete felbecsülhetetlen. Körülbelül százezer év! Ha most kapcsolatba lépünk velük, eltűnésre ítéljük őket. Persze

bátrak, de soha nem értenék meg, hogy módunkban áll egy pillanat alatt eltüntetni őket.

– Miért beszéljünk megsemmisítésről? – kérdezte meglepődve „Kettő".

– Mert néhány évtizede az írók és filmrendezők azzal a gondolattal kokettálnak, hogy földöntúli lényekkel találkoznak, és minden esetben totális háború a találkozás folytatása. Képtelenek elképzelni más kapcsolatot, mint hatalom hatalom ellen, hódítás, szembeszállás, megsemmisítés. Nézzék inkább.

Egy mozdulat, és a hatalmas ablak, ahol eddig a napfény beáradt, lassan elsötétült, s helyén háborús jeleneteket láttak. Számtalan repülő csészealj sugárfegyverekkel városokat semmisített meg, harci gépek robbantak, és a lakosság ordítva menekült a szörnyek inváziója elől. A teremben a háborús őrület zaját hallották a film pergése alatt.

– Meg kell jegyezni, hogy minden alkalommal az emberiség nyer a betolakodókkal szemben.

– Mert az idegenek a betolakodók? – kérdezte „Négy".

– Igen. Az igazság az, hogy szédíti őket az idea, hogy más emberiség is létezhet, hogy többféle kultúra és civilizáció lehet a mindenségben. Keresik, várják, remélik és félnek ettől a találkozástól. És igazuk van, mert csak egyféle kapcsolat alakulhat közöttük és közöttünk, a gyarmatosítás vagy az elpusztulás. Mi tudjuk jól, hogy az alapvető probléma az, amikor kapcsolat létesül két különböző szintű civilizáció között, hogy a gyengébb eltűnésre van ítélve.

„Majmolhatnak bennünket, ez biztos. De csak utánzás, mert a mi civilizációnk idegen marad szellemük számára, képtelenek lesznek továbbfejleszteni a mi kultúránkat. Ha megadjuk számukra a szétrajzás lehetőségét az egész Galaxisban, amire pillanatnyilag képtelenek, magukkal hozzák majd speciális problémáikat. Ez a hódítási kísérlet a vesztüket okozza majd, mert megpróbálják fegyvereinket használni nemzeti felsőbbrendűségük, és más kártékony hitek nevében. Ezek a látszat szerint nemes gondolatok alig takarják a hatalom, az uralkodás és igazgatási vágyat. Arról nem beszélve, ha sikerül elsajátítani egy a számukra elképzelhetetlen műszaki fejlődést, elveszítik alkotó képességüket és az elfajulás lejtőjére lépnek. Mindenre képes lények az emberek. Még nem értették meg, hogy történelmüket az egyének teremtették, s ezek sokszor bolondok voltak. Mi nem tudjuk kielégíteni ezeknek a személyeknek a hátborzongató vágyaikat, akik mindég Isten szerszámjának képzelték magukat.

– Akár istenek is lehetnénk számukra, nem? – „Hat" végignézett társain.

– Természetesen! Mivel képtelenek bennünket fizikailag megsemmisíteni, s mert képesek vagyunk rövid idő alatt eltüntetni minden

betegséget, és mert állandóan természetfeletti erőkben akarnak hinni, bennünket istenné vagy ördöggé változtathat át a milliárd tudatlan tömeg szemében.

A csend burkolta be az öt idegent. Kint minden, az épületek és a park napfényben fürdött, amíg ők a környező szépség iránt érzéketlenül, mozdulatlanul, gondolataikba merültek.

– Egyik megoldhatatlan problémájuk a különböző nyelvek – folytatta „Három". – Számtalan nyelven beszélnek. Minden nemzetnek a saját többségi nyelve, és egy vagy több kisebbségi nyelve van. Az analízisek kimutatják az emberiség alapvető egyensúlyhiányát. A nyelvek, vallások, a faji különbségek, az ismeretek eltérése a lakosság számos rétege között, a megosztódás az alkotó elit és primitív tömeg között, ezek a bázisai az általános rendetlenségnek.

– Mit tanácsol akkor? – fordult „Négy" „Egy" felé.

– Semmit nem csinálunk – válaszolta „Egy". – Semmi kapcsolat. Folytatjuk az ellenőrzést és megtartjuk a távolságot velük. Teljes vesztegzár. A felderítők helyben maradnak. Minden más élőlénynek tilos hozzájuk közeledni. Időnként megengedhető, hogy lássanak bennünket, mint már többször történelmük során, hogy analizálni lehessen magatartásukat. Van időnk. Várhatunk.

*

„Három" és asszonya a hegyoldali pihenőn álltak, uralva az ezer fényben úszó várost. A metropolis végtelenbe nyújtotta karjait a felkelő hold világította óceán partján. Mögöttük az úton gépkocsik száguldottak. A reflektorok vékony ujjai néha megvilágították az ideiglenes leszállási helyet, de senki semmit nem vett észre. Lágy és mozdulatlan volt a levegő. Szótlanul, egymás kezét tartva nézték a várost.

– Milyen szép – mondta a nő.

– Valóban szép – válaszolt a férfi.

– Mi a neve?

– Los Angeles.

– Nem láthatnak minket – nyugtalankodott az asszony.

– Nyugodt lehetsz. Akár sétálhatsz közöttük minden veszély nélkül. Pedig borzalmasan veszélyesek! Egy nő egyedül az éjszakában…

– Hatalmas ez a város, és mennyire különbözik a miénktől!

– Ilyenek voltunk mi is, nagyon régen.

– Akkor az életük kezdetén vannak?

– Igen.

– S mert ilyen fiatalok, azért nem ismerhetjük meg őket?

– Kicsit így van, és sok más okból még.

– Sokan vannak?

– Milliók… több milliárdan talán.

– Mint a csillagok az égen. – Az égre nézett.

– Nem ismerem ezeket a csillagképeket.

– Sokban emberek élnek, de ők még nem tudják. Hosszú út vár rájuk.

Az asszony társa ujjait szorongatta, és kitágult szemekkel nézte a lábai előtt elterülő ismeretlen világot.

– Karanténban tartjátok őket? Nem közeledünk hozzájuk?

– Nem.

– Te ajánlottad „Egynek”?

– Igen.

– Miért?

A válasz váratott magára, miközben tekintete a távoli fényeket nézte.

– Senki másnak nem mondom, csak neked. – Hangja elváltozott a felindulástól. – Mert attól félek, hogy jönnek majd egyszer!